

פסטיבאל הסרטים

קצת מזרז לשבת באולם המפואר של הקאזינו בקאן, בין המוני גויים שבאו לחגוג את הג הסרט הצרפתי, כשי ז'אן מורו, ז'אן קלוד בריאלי ועוד מאור רות מסוג זה מסובים בשולחן הקרוב, ול- האזין ל...אסתר עופרים השרה הו צ'ונגיוני הדון ומטיפה מוסר לאלה המעזים להת- נועע בזמן השירה והמפריעים לה להת- רכו. וכל זאת לאחר שאחותו של מנהל הפסטיבל לחשה לך באוזן כי ישראל היא ארץ נפלאה, ולעזאזל הפוליטיקה, רק חבל שיש בה דתיים שזורקים אבנים. זה מה שקרה לה במאה-שערים.

מצד אחד, אתה בבית, מצד שני, אתה באחד המקומות היקרים ביותר באירופה. הרי לכה תיסכול, ולמען האמת, לגבי מי שאוהב קולנוע, זה החלק המשוני בתיסכול הגדול. כי מה שבאמת מבלבל את הדעת, יותר מן מסיבות והאורחים הנוצצים ומשיי ריה של אסתר אופרים, הוא המבחר הע- צום של סרטים המציפים את העיר. אמי

מאת דן פיינר

שירה, "העונם הזה" לפסטיבל קאן.

גם בתחרות יש רק 18, אבל מי מס- תפק בכך? קאן הוא היריד הגדול ביותר של האמנות השביעית, ומה שמוצג מחוץ לתחרות הוא בדרך כלל מעניין וחדשני יותר מן התחרות עצמה.

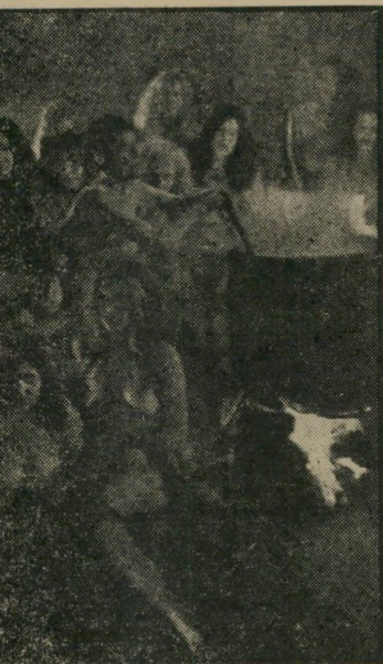
למשל, רומא-פליני, אילו היו מכניסים סרט כזה לתחרות, היה זה כאילו העמידו את נבחרת ברזיל לשחק עם קבוצת ה- ליגה הלאומית שלנו בכדורגל. פליני היה ונשאר אמן המצליח להעלות על בד ה- קולנוע תמונות כל כך חיות ומלהיבות, עד שחוש הביקורת מאבד את עשתונותו ונו- תר פעור פה.

תצוגת אופנה

לנזירות

אפשר כמובן להימנות על אותם ה- חכמים הקובעים שסצינה זו ארוכה מדי, וסצינה אחרת קצרה מדי, אבל זה באמת לא חשוב. הסרט כולו הוא שיר אהבה של הבמאי לעיר שלו. הוא נע קדי- מה ואחורה בתוך הזמן, מן הימים בהם היה ילד, לתקופת בגרותו, במלחמת העיר- לם השניה, לימים אלה ממש, כשרחובות העיר מכוסים עדיין תמונות של המועמ- דים לבחירות. החוש הגרוטמסקי של פליני במקומו נשאר, וסצינות כמו ביקור בבית בושת או במיוזיקול של תחילת שנות הארבעים הם חוויות יוצאות מן הכלל. מי שזוכר את סריגנה המפורסמת מ"8 1/2"

מאקבת

אחת מתמונות הזוועה בסרטו המאקברי של רומן פולנסקי, מאקבת. בתמונה נראית חלק מעדת המכשפות הזקנות והעירומות המאכלסות את הסרט. הסרט עצמו הוצג מחוץ לתחרות וזכה לביקורת קריאה ביותר.

עם החבריה שלי. הרג אותי ממכות, וקרא לי לפניהם זונה. נורא נעלבתי, אז כשהיינו באוטובוס, ברחתי דרך הדלת האחורית, וחזרתי לחיפה. אז תפסו אותי, והביאו אותי לצופיה לשנתיים וחצי.

בחוף היה לי טוב, היינו משתוללים. לא עשינו חשבון לאף אחד, ולא היה לי איכ- פת שאני עובדת בזנות.

עד כאן, סיפורה של אורה. איך מרגילים בחורה כמו אורה, שי כל חייה אברו עליה ללא מסגרת יצי- בה, שאינה יודעת מהי סמכות — לציות? למשמעת? איך מכריחים נערה, שהורי גלה לחיילילה מגיל 13, לקבל על-עצמה סדריו קבוע, המחייב אותה לקום מוק- דם בבוקר?

בצופיה עושים את זה בעזרת מערכת של עונשים ותגמולים. נערה חדשה, נערה שהורה מברחה, או אחת, שפשוט הת- נהגה שלא כראוי — "יורדת" לביתן.

וזן בית-הכלא של המוסד. כאן היא סגורה, אינה יכולה לברוח. אפילו סר- גריות אינה מקבלת, שלא לדבר על חופ- שות. במקביל, היא חייבת להשתתף כל בור- קר בשיעורים ובפעולות המתקיימות במור- עדון. לאט-לאט היא מתנערת מההלם ה- ראשוני, מפסיקה להשתולל, מתחילה להתרגל.

אחרי שהיא יוצאת מהביתן, היא מת- חילה להשתלב בחיי היומיום של המוסד. בשלב ראשון היא נכנסת לקבוצה א', אם היא בסדר, היא מתקדמת לקבוצה ב', וממנה לקבוצה ג' — קבוצת המצטיינות. "הכלים החינוכיים שלנו" אומר יעקב למדן, מנהל המוסד, "הם בית-הספר, שבו מתגללים הלימודים בגישה אינדיבידואלית, ומסגרות מקצועיות אחרות, כמו ציור וזימ- רה. בשעות אחר-הצהריים יש פעולות הד- רכה במועדון, פעם בשבוע יש שיעור ספורט, גנ"ע, חקלאות."

הנערות המאכלסות את צופיה נמצאות בדרגות שונות של הידרדרות. בצד קטי- גות, שהזנות "היא כבר אצלן בדם", אפי- שר למצוא שם היום אפילו שתי בתולות, מעמד של בתולה בצופיה מקנה לנערה ייחוס מסויים, והנערות האחרות נהגו להיר- כיר את שמן בפני, כשנימה ברורה של גאווה מתגנבת לקולן. ואילו הבתולות ראו בעובדה זו הוכחה חותכת לכך שנעשה להן עוול, שאין הן מתאימות למוסד, שי צריך להוציא אותן ממנו במהירות האסי- שרית — לפני ששאר הבנות יקלקלו אותן. צוות העובדים מסכים איתן, שכן, אחת הבעיות העיקריות של המוסד היא העוב- דה, שהוא המוסד היחיד מסוגו בארץ. לעומת המיספר הרב, יחסית, של מוס- דות סגורים לנערים, לא הוקמו מוסדות מסוג זה לנערות.

וכך, כשנערות מדרגות שונות של הי- דרדרות נמצאות ביחד, משיעות המנר- סות על התמיות. הרפתקאותיהן של נע- רות ששקעו בחייזנות, סיפורים על סרסור- רים, וסתם ניבול-פה, הופכים עד מהרה לחלק טבעי מההווי של החדשות. תוך זמן קצר, הן מצטרפות למירון אחרי תואר "הגזעיות".

אילוף

הסוררת

כשהן יושבות במועדון, בשעות אחר-הצהריים ומצב-הרוח טוב, הן חונרות להיות ילדות קטנות, עליונות: "ילדות", מכריזה ציפורה, בעלת הפנים הילדותיות — הברדנית הידועה של צופיה, המשחקת עכשיו את תפקיד המנהל: "במס- גרת המוסד הזה יש לכן מערכת של חר- בות וזכויות — והן:

- "לצאת לביקור?"
- "זכות", עונות הבנות במקלה.
- "לראות טלוויזיה?"
- "זכות."
- "לעשן?"
- "זכות."
- "לגושם?"
- "זכות."
- "לשמוע למדריכים?"
- "חובה."

פרץ צחוק עליו, סוהף. אבל בידור כזה מתרחש רק בשעת רצון. בשאר השעות, והן רבות וארוכות, אין הבנות מסוגלות לשכוח — למרות התנאים הנוחים, למרות היחס, למרות מאמצי הסגל — מאין הן באו, ולאן הן תחזרנה.

אין הן מסוגלות לשכוח, שהן זרקות.

(בשבוע הבא: **ללא תקווה, ללא סיכוי**)

חתום על עצומה נגד פשע רצח עם בוויטנאם - יושם קץ למעורבות האמריקנית!

אנו החתומים מטה מביעים מהאתנו נגד המעורבות האמריקנית בוויטנאם, נגד הפצצות האוויר הפראיות ופשע רצח-עם!

המעורבות הצבאית האמריקנית מונעת מעמי וויטנאם והודו-סין להחליט בעצמם על עתידם.

אנו מצטרפים לתביעה הנזעקת ברחבי העולם לסיים את המלחמה ע"י פינוי הצבא האמריקני מוויטנאם וביטול ההסגר הימי.

קץ המלחמה ישפר את סיכויי השלום בעולם כולו.

השם	כתובת
1.	
2.	
3.	
4.	

החלה החתמה המונית על העצומה. ביום חמישי 25.5.72 בשעה 7.00 בערב תיערך החתמה על העצומה בכיכר ריוני ג'ון, תל-אביב.

הועד המאוחד לסולידריות עם וויטנאם ת.ד. 4216 תל-אביב.

העצומה החתומה נא לשלוח לשגרירות ארה"ב ת"א, רח' הירקון 71, או לת.ד. 4216 ת"א.

Chrysler 160-180

ידע אמריקני-עיצוב צרפתי

- * מנוע 1639 סמ"ק
- או 180 סמ"ק
- * תיבת הילוכים אוטומאטית
- * בלמי כוח + דיסק
- * מושבים מתקפלים
- * הידור פנימי רב
- * אפשרות: החלפה, מימון, שכר-מכר.

מסירה מידית

בית קרייזלר - מכשירי תנועה בע"מ

תל-אביב: דרך פתח-תקוה 74, טל. 36115
חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 524475

ואצל הסוכנים ברחבי הארץ

מכונית טובה מכית טוב